

Kopanje

Ko sem hodil v prvi razred slovenske gimnazije v Celovcu, sem stanoval v dijaškem domu v marijanišču. To je velika stavba poleg podvoza ob Velikovski cesti, blizu bolnišnice elizabetink. Da nisem porabil toliko denarja, sem se le vsak drugi teden lahko peljal z vlakom domov. Tako nas je bilo nekaj fantov, ki smo ob koncu tedna ostali v Celovcu, večina pa se je vozila vsak teden domov.

V šoli je bila za nas fante telovadba predmet, ki smo ga zelo ljubili. Imeli smo profesorje, ki so zelo skrbeli, da smo se otroci naučili plavanja. Večina fantov pri vstopu v gimnazi-

jo še ni znala plavati. Tako smo večkrat namesto da bi šli v telovadnico, šli v kopališče sredi mesta. Plavanja se seveda nismo naučili od danes na jutri, po prvem letu gimnazije pa smo skorajda vsi znali že plavati.

Če smo torej ostali konec tedna v marijanišču, smo imeli precej prostega časa. V nedeljah dopoldne smo morali vsi k maši, popoldne pa smo med drugim šli v kopališče. Kopališče je imelo takrat dva bazena: prvi je bil za neplavalce, dru-

gi, večji, pa za plavalce. Pri velikem bazenu je bila odskočna deska, ki nas je zelo mikala. Bili smo neplavalci, voda pod odskočno desko pa je bila globoka tri metre. Kaj početi? Pa smo uganili, da če se v vodi uležemo na hrbet in z rokami ter z nogami močno mahamo, pridemo tako iz globoke vode ter polagoma na rob bazena. Ideja je bila rojena in prvega, ki je skočil v vodo, je bilo pošteno strah. Skočil je z deske in polagoma je pričofotal do roba. Tam pa sta čakala dva sošolca, ki sta ga potegnili iz vode. Izkazalo pa se je, da ta plavalna tehnika deluje in tako smo z veseljem skakali z odskočne deske. Če bi to takrat vedeli naši starši, bi nas gotovo ne pustili nikdar več samih v kopališče.

